

ALMANAQUE DE OUTONO

Béla Tarr, 1984

ESTREA EN NUMAX: 19.02.2026 | V.O.S.E. | 119 min

Na nosa sección In Memoriam recordamos o gran cineasta húngaro Béla Tarr, cunha das súas obras menos coñecidas: "Almanaque de outono". Nela, unha muller anciá é dona do apartamento no que vive co seu fillo. A muller está doente e unha moza enfermeira, acompañada do seu mozo, mudouse con ela para administrarlle as inxeccións.

1681

Esperando que algo ocorra

Por Rodolfo Acebedo

Un departamento sombrío é o espazo onde un grupo de residentes se enfrontan. Eles buscan un sentido ás súas vidas, alivio á súa soidade, concretar as súas ambicións. A dona da vivenda, Hédi, tenta situarse nun presente que parece excluír a xeración maior, a súa. Mentres, pelexa co seu fillo (János), polo diñeiro que este lle esixe. A enfermeira Anna, que administra a menciña a Hédi, busca estabilidade, despois de romper co seu amante Miklos, que tamén vive alí. Este último, baixo unha coraza de indolencia, aspira a manexar os destinos da casa e dos seus ocupantes. Completa o grupo, o profesor Tibor, o novo inquilino. El ten a idade da dona, polo que se espera que sexa unha especie de modelo para os demais. Pero Tibor é alcólico e só quere pagar as súas débedas, e de paso, atopar unha nova compañía. Neste conxunto a hipocrisía non se escatima. A maioría busca remediar as súas carencias de calquera xeito.

É unha película de conversas. Os personaxes -en pares-, reflexionan sobre si, sobre o tempo en que viven, sobre o que puido ser e non ocorreu. Fano con añoranza, como o recordo de algo perdido. Algunhas veces quéixanse, pero sen atopar resposta en quen os acompaña. Son discursos que non parecen dirixirse ao interlocutor que teñen á fronte ou á beira, senón a si mesmos, ou á cámara que os singulariza, como se algo impedise a comprensión entre eles. En certas ocasións, a aparente escoita é unha avaliación de posibilidades.

O desexo complica as relacións entre os personaxes. Nótase na mirada de Hédi cravada en Miklos. E no modo infantil e explosivo en que János se obsesiona por Anna. De calquera xeito, ese desexo faínos vulnerables á manipulación e ao oportunismo. Como lle sucede ao profesor Tibor, que tras confiar en Miklos e en Anna, termina traizoado e entregado á policía. Ou a voda entre János e Anna representada na secuencia final como unha farsa.

As interaccións son rexistradas, case sempre, con algún obxecto interpoñéndose no encadre, parte do mobiliario, unha viga ou unha parede. O efecto dota dun sentido subrepticio á escena. Daquela a cámara móvese e detense nos rostros, case sempre cansos. Ou usa algún ángulo non habitual, que parece alterar as formas e as aparencias dos corpos, como unha maneira de facer gráficas as dificultades, miserias e ambigüidades de cada conciencia. Nesa construción, a luz aparece e desaparece, mostra e oculta os personaxes neses tons cálidos e escuros; dótaos de certo misterio e tamén remarca o seu xesto pensativo; expón a súa impostura ou evidencia a súa fragilidade.

Como alegoría da crise dunha colectividade, os seres que percorren o departamento, cargan o peso dunha vida de frustracións, unha historia persoal marcada polos resentimentos, as relacións erradas, a soidade, as débedas. En certo xeito atópanse estancados, sumidos no fastío, esperando que algo ocorra e os favoreza. Viven nunha caste de peche, un lugar illado, protexidos do exterior. Porque fóra non hai diñeiro, nin amor, nin futuro, e só está a policía, cando os detén e encarcera.

Publicado en limagris.com